

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **J. H.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. března 2016, č. j. KrÚ 18088/2016/ODSH/12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 15. listopadu 2016, č. j. 52 A 56/2016 - 43,

takto:

- I.** Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad Svitavy (dále jen „městský úřad“) uznal žalobce rozhodnutím ze dne 10. prosince 2015, č. j. 65659-15/OD-snj/5599-2015, vinným ze spáchání přestupku podle § 125 odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že dne 9. července 2015 v době okolo 7:59 hodin v obci Březová nad Svitavou, na ulici Brněnská, před objektem č. o. 45, jel s motorovým vozidlem tovární značky FORD, RZ: X rychlostí 60 km/h (po odečtení toleranční odchylky +/- 3 km/h), čímž překročil v tomto místě nejvyšší povolenou rychlost 50 km/h o 10 km/h, přičemž minimálně z nedbalosti porušil pravidla provozu na pozemních komunikacích, tedy porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za toto jednání uložil městský úřad žalobci pokutu ve výši 1.500 Kč a rovněž povinnost uhradit náklady spojené s projednáním přestupku paušální částkou 1.000 Kč.

[2] Blanketní odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. Žalovaný konstatoval, že shromážděnými podklady je dostatečně prokázáno, že žalobce se přestupku dopustil, a městský úřad se v odůvodnění svého rozhodnutí se všemi zjištěnými skutečnostmi náležitě vypořádal. „*Přestupek byl zadokumentován silničním radarovým rychloměrem, který měl platný ověřovací list vydaný autorizovaným metrologickým střediskem*“ za velmi přísných podmínek a byl obsluhován proškolenými strážníky v souladu s manuálem. Snímek vygenerovaný měřicím zařízením je zřetelný a není možná záměna vozidla stěžovatele s jiným vozidlem. Sankci uloženou žalobci na samé dolní hranici zákonné sazby shledal žalovaný přiměřenou.

[3] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočce v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění krajský soud uvedl, že správní orgány dostaly požadavku na zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Přestupkové jednání žalobce bylo jasně zdokumentováno a jeho vina byla dostatečně prokázána. Námitky žalobce obsažené v žalobních bodech vyhodnotil krajský soud jako účelové. Krajský soud rovněž zpochybnil způsob, jakým žalobce chápe zásadu oficiality ovládající správní řízení – tato zásada neznámá, že správní orgán má povinnost prokazovat nepodložená tvrzení žalobce (například o tom, že měření údajně prováděla civilní osoba a nikoli proškolení strážníci obecní policie, že k překročení rychlosti mohlo dojít v důsledku vady tachometru). Krajský soud rovněž vyjádřil podiv nad tím, že námitku ohledně hodnocení subjektivní stránky přestupku městským úřadem neuplatnil žalobce již v odvolání. Posouzení zavinění žalobce v rozhodnutí o přestupku krajský soud považuje za dostatečné, neboť pro závěr o vině žalobce je nepodstatné, zda jednal v nedbalosti vědomé či nevědomé. Platná právní úprava nestanoví povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku rovněž bodový postih. Krajský soud nepřisvědčil ani námitkám zpochybňujícím správnost měření rychlosti vozidla žalobce, neboť automatická funkce měřicího zařízení by změřením rychlosti z chybně vybraného stanoviště zabránila (rychlost vozidla by vůbec nebyla zaznamenána). Námitku nezákonnosti provedeného měření označil krajský soud za účelovou. Materiální stránka přestupku byla správními orgány dostatečně zkoumána, ostatně je vyjádřena již v samotné skutkové podstatě přestupku, jehož se žalobce dopustil; s tzv. materiálním korektivem je třeba zacházet opatrně. Za spekulativní potom označil krajský soud námitku, že měření měla provádět civilní osoba a nikoli strážníci obecní policie. Právo žalobce být informován o oprávněné úřední osobě, která bude v jeho věci rozhodovat, krajský soud žalobci neupírá, toto právo však není samoučelné a žalobce ani poté, co se o oprávněné úřední osobě z rozhodnutí žalovaného dozvěděl, její podjatost nenamítal. Předběžnou žádost o sdělení jména oprávněné úřední osoby proto krajský soud považuje za další z procesních praktik zástupce žalobce, neboť k žádnému zkrácení žalobce na jeho právech nedošlo.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, kterou se domáhal jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel v první řadě vznesl otázku, zda může být forma zavinění ve výroku rozsudku vyjádřena alternativním způsobem a zda část výroku uvádějící formu zavinění může být v rozporu s odůvodněním rozhodnutí. Dle názoru stěžovatele je na výrok rozhodnutí nutno klást zvýšené požadavky. Městský úřad však ve výroku svého rozhodnutí zákonné rozdělení nedbalosti na vědomou a nevědomou nerefletoval. Alternativním vyjádřením formy zavinění ve výroku svého rozhodnutí městský úřad vyjádřil pochybnost o nedbalostním zavinění stěžovatele, přičemž za této situace měl buď doplnit dokazování, nebo postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo*. Odůvodnění závěru o zavinění stěžovatele je nepřezkoumatelné a je v rozporu s výrokem rozhodnutí.

pokračování

[5] Stěžovatel dále namítl, že ve výroku rozhodnutí o přestupku mělo být uvedeno rovněž bodové ohodnocení přestupku, neboť v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu jde o trest. Rozhodnutí o přestupku mělo také obsahovat údaj o směru jízdy vozidla stěžovatele, neboť se jedná o podstatnou součást popisu způsobu spáchání přestupku. Stěžovateli není srozumitelné, jak dospěl krajský soud k závěru, že vozidlo jelo ve směru od Brna na Svitavy.

[6] Krajský soud také nesprávně posoudil otázku, zda se měřicí zařízení při nesprávném měření rychlosti automaticky vypne a zda bylo toto zařízení řádně umístěno. Dle názoru stěžovatele je ze snímku z měření patrné, že měření neproběhlo v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení, neboť strážníci obecní policie pochybili při výběru měřicího stanoviště.

[7] Poslední kasační námitkou stěžovatel předkládá otázku, zda je správní orgán povinen poskytnout informaci o oprávněné úřední osobě rozhodující o věci. Stěžovatel nebyl o jménu oprávněné úřední osoby i přes svoji žádost informován a nemohl tak uplatnit efektivní námitku podjatosti.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na právním názoru uvedeném ve svém rozhodnutí, které vydal na základě úplných skutkových zjištění, ztotožnil se se závěry krajského soudu, kasační námitky povšechně označil za nedůvodné a navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[10] Podle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat *též opis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1)*. Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, bude vždy obsahovat tři části: výrok o vině, výrok o trestu a uložení povinnosti k náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku. Forma zavinění přitom bude z povahy věci součástí výroku o vině. Podle § 3 zákona o přestupcích *ke odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění*. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Proto nelze přisvědčit stěžovateli, že je povinností správních orgánů ve výroku rozhodnutí o přestupku rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost [srov. znění § 4 odst. 1 zákona o přestupcích: *Přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neobrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl*]. To sice neznámá, že by správní orgán nebyl vůbec povinen posoudit, zda stěžovatel spáchal přestupek v nedbalosti vědomé či nevědomé, neboť jde o jednu z okolností významných pro rozhodování o výši sankce. Dle názoru Nejvyššího správního soudu však plně postačí, promítne-li se takové posouzení do odůvodnění rozhodnutí o přestupku, což v projednávané věci bylo splněno.

[11] K uvedenému závěru lze podpůrně uvést, že povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí formu zavinění byla do § 77 zákona o přestupcích ustanovení včleněna zákonem č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Důvodová zpráva k tomuto zákonu uvádí, že *„forma zavinění je i jedním z údajů, které se budou*

zapisovat do evidence přestupků. Kde bude využívána pro posuzování „přestupkové bezúhonnosti“, jelikož se v některých případech posuzování „přestupkové bezúhonnosti“ odlišuje mezi nedbalostí a úmyslem (např. § 23 odst. 1 písm. c) bod 8 zákona o zbraních). Proto je nezbytné dosáhnout toho, aby forma zavinění byla vždy ve výroku rozhodnutí jednoznačně vyjádřena, a to nejen u přestupků, které lze spáchat pouze úmyslně, ale i u přestupků nedbalostních, zejména pak, pokud i ty byly spáchány úmyslně.“ Podle § 16i odst. 2 písm. e) zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, obsahuje evidence přestupků mimo jiné údaj o právní kvalifikaci přestupku, včetně formy zavinění; v případě blokového řízení se uvede, že byl přestupek spáchán z nedbalosti, nejde-li o přestupek, u něhož zákon vyžaduje úmyslné zavinění. Všechna citovaná ustanovení rozlišují pouze mezi zaviněním ve formě úmyslu a nedbalostí. Ani z okolností přijetí právní úpravy příkazující uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku formu zavinění tak nelze dovodit, že by tato povinnost zahrnovala i rozlišování mezi vědomou a nevědomou nedbalostí.

[12] Nejvyšší správní soud nespatřuje nezákonnost výroku rozhodnutí městského úřadu ve formulaci, že stěžovatel spáchal přestupek „*minimálně z nedbalosti*“. Jak již bylo uvedeno, pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje zavinění ve formě nedbalosti. Ve správním řízení bylo přitom bez důvodných pochybností prokázáno, že stěžovatel příslušná ustanovení zákona o silničním provozu porušil vědomě nedbale. Nedbalostní zavinění stěžovatele je vyjádřeno i ve výroku rozhodnutí městského úřadu, a to tak, že nevznikají pochybnosti, zda stěžovatel jednal zaviněně. Takto formulovaný výrok lze v jistém smyslu chápat i jako promítnutí stěžovatelem několikrát vzpomínané zásady *in dubio pro reo*, neboť městský úřad, nemaje dostatek důkazů pro závěr o závažnější formě zavinění stěžovatele (úmyslu), se „spokojil“ s posouzením jednání stěžovatele jako zaviněným ve formě nedbalosti. Ostatně i trestněprávní judikatura připouští užití obratu „*minimálně*“ ve výroku odsuzujícího rozsudku, pokud je okolnost významná pro rozhodnutí spolehlivě zjištěna jen v určité (avšak postačující) hodnotě či intenzitě (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. prosince 2002, sp. zn. 7 Tdo 954/2002). Jako nezákonnou by bylo třeba posoudit situaci vyznívající v neprospěch obviněného z přestupku, totiž kdyby správní orgán ve výroku rozhodnutí konstatoval například, že „nelze vyloučit, že přestupek byl spáchán úmyslně“ (srov. analogicky rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 8. prosince 2005 sp. zn. 2 To 124/2005). V projednávaném případě však pochybnosti o tom, že městský úřad prokázal zavinění stěžovatele ve formě nedbalosti, a že jej proto shledal vinným ze spáchání přestupku, vyvstat nemohly.

[13] V rozsudku ze dne 13. prosince 2016, č. j. 6 As 163/2016 - 39 Nejvyšší správní soud konstatoval, že *de lege lata* není „*nezbytné, aby byl záznam odpovídajícího počtu bodů do registru řidičů ukládán v každém jednotlivém případě výrokem rozhodnutí o přestupku. Záznam bodů je automatickým následkem odsuzujícího rozhodnutí u přesně určených kategorií přestupků a výše zapsaných bodů je pevně dána, takže zde není prostor pro správní uvážení. Výrok rozhodnutí o záznamu bodů by tak nebyl ničím jiným než opakováním právní úpravy bez výrazného přínosu pro ochranu subjektivních práv adresáta rozhodnutí, kromě varovného účinku*“. Neuvedení bodového ohodnocení přestupku spáchaného stěžovatelem v rozhodnutí o přestupku proto vadu tohoto rozhodnutí nepředstavuje.

[14] Nejvyšší správní soud se dále ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že směr jízdy vozidla stěžovatele dostatečně vyplývá z podkladů shromážděných městským úřadem pro rozhodnutí o přestupku. Se stěžovatelem lze souhlasit, že záznam o přestupku uvádí v kolonce „směr jízdy“ pouze „příjezd“. V úředním záznamu vyhotoveném strážníkem obecní policie P. K. je však k umístění silničního radarového rychloměru uvedeno „*u silnice 1/43 ve směru BRNO – SVITAVY*“. Směr jízdy stěžovatele je tedy z dokumentů založených ve správním spise dostatečně patrný, pročež lze bez dalšího odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. října 2016, č. j. 6 As 189/2016 - 24, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že

pokračování

uvedení směru jízdy měřeného vozidla „by nepochybně bylo vhodné. S ohledem na skutkové okolnosti to však Nejvyšší správní soud neshledává nezbytným. Skutek je totiž charakterizován celým komplexem použitých údajů, jež součástí je též doba spáchání přestupku, která ve výroku napadeného správního rozhodnutí uvedena je. Kombinace údaje o místě (úsek pozemní komunikace, kde se měření provádělo) a času spáchání přestupku poskytuje v daném případě dostatečnou záruku, že nebude (a to ani v budoucnu) zaměněn s jiným stěžovatelovým jednáním. Nelze přitom přehlížet, že v průběhu samotného správního řízení nebyl stěžovatel nijak zkrácen na právu na obhajobu, neboť směr jízdy jeho vozidla byl zřejmý z podkladů rozhodnutí sbromážděných správními orgány, konkrétně z úředního záznamu policie (když nadto policisté stěžovatele po měření i zastavili a řešili s ním možnost uložení pokuty v blokovém řízení). Podklady rozhodnutí tedy nabízely stěžovateli zcela jednoznačnou identifikaci jednání, které je mu kladeno za vinu, a nic mu nebránilo, aby tomu přizpůsobil svou procesní obranu.“ Stěžovatelem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. září 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, nelze na projednávanou věc vztáhnout, neboť se týkal přestupku spočívajícího ve špatném parkování, nikoli překročení nejvyšší povolené rychlosti.

[15] Z výše uvedeného vyplývá, že výrok rozhodnutí městského úřadu je ve všech aspektech v souladu se zákonem.

[16] K námitkám stěžovatele týkajícím se údajně nesprávně provedeného měření rychlosti jeho vozidla lze odkázat na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. listopadu 2016, č. j. 6 As 210/2016 - 41, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že »podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). V rozsudku ze dne 14. května 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56 Nejvyšší správní soud uvedl, že „oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybnován.“ Taktéž v rozsudku ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.« Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel v projednávaném případě v zásadě ani netvrdil, že by s naměřenou rychlostí nesouhlasil, pouze obecně napadal průběh měření rychlosti svého vozidla.

[17] V tomto směru se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje s krajským soudem, že povinnost správních orgánů projednávajících přestupek zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů), je v žádném případě nezavazuje ke zkoumání všech myslitelných alternativ skutkového děje, tím spíše, zůstávají-li účastníci správního řízení pasivní a řadu svých námitek uplatní až v řízení před soudem, jako tomu bylo v projednávaném případě [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. ledna 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68 (č. 3014/2014 Sb. NSS)]. V řadě svých předcházejících rozhodnutí dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu svých námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“ [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115 (č. 1856/2009 Sb. NSS)].

[18] Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodnou i poslední námitku, kterou stěžovatel brojí proti tomu, že mu v odvolacím řízení nebylo před vydáním rozhodnutí sděleno jméno oprávněné úřední osoby, která bude v jeho věci rozhodovat. Jak uvedl Ústavní soud v usnesení

ze dne 27. srpna 2003, sp. zn. I. ÚS 148/02 (U 19/31, SbNU 327), „*samotné porušení procesních pravidel stanovených procesními právními předpisy ještě nemusí samo o sobě znamenat porušení práva na spravedlivý proces. V případě subjektivního práva na soudní a jinou právní ochranu je totiž třeba vždy zkoumat, jak porušení procesních předpisů zkrátilo jednotlivce na možnosti uplatňovat jednotlivá procesní práva a konat procesní úkony, jež by byly způsobily přivodit pro jednotlivce příznivější rozhodnutí ve věci samé. Jakýkoliv proces neexistuje samoúčelně, nýbrž jeho cílem je dosažení vzniku, změny či zániku hmotných práv a povinností fyzických či právnických osob. Tato skutečnost se musí nutně odrážet také v rovině základních práv a svobod, v daném případě ve sféře vymezení rozsahu práva na spravedlivý proces. Teprve takové porušení objektivních procesních pravidel by mohlo být zásahem do subjektivního práva na spravedlivý proces, které by skutečně jednotlivce omezilo v některém konkrétním subjektivním procesním právu, například v nemožnosti provést konkrétní stěžovatelem zamýšlený procesní úkon, čímž by byl v důsledku znevýhodněn oproti jinému účastníkovi řízení či zkrácen na svých hmotných právech.*“ V projednávaném případě to znamená, že stěžovatelem namítaná vada řízení o přestupku by ke zrušení rozhodnutí žalovaného mohla vést jen tehdy, pokud by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí [např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. června 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51 (č. 23/2003 Sb. NSS)], tedy pokud by v jejím důsledku byl stěžovatel zkrácen na svých substantivních právech, k jejichž ochraně správní soudnictví primárně slouží. V konkrétní rovině to znamená, že o odvolání stěžovatele by musela rozhodovat vůči němu skutečně podjatá osoba. Stěžovatel však v žalobě ani v kasační stížnosti vůči oprávněné úřední osobě konkrétní námitku podjatosti nevznesl.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, pročez ji ve smyslu poslední věty § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[20] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu